

LOUIS THEROUX

DOCUMENTAIREMAKER

Louis Theroux (49) heeft net een autobiografie uit, *Geen taboe voor Theroux*. Daarin maakt de BBC-journalist de balans op en belicht hij in zijn wereldberoemde, ontwapenende stijl zijn eigen successen en twijfels.

Tekst Katrien Steyaert — Foto David Owens

Soms zijn foute beslissingen de beste. Ze doen je beseffen wat je wél wilt of storten je in een avontuur. Toen ik op mijn 21ste impulsief naar San Jose verhuisde, bleek dat een saaie stad te zijn. Maar ik werd er uiteindelijk opgepikt door Michael Moore, die me op het scherm bracht. De lopende band van mijn carrière was vertrokken, en het lukte me er lang genoeg op te blijven zitten tot ik ongeveer doorhad hoe het in mijn vak moet.

Wat me goed maakt in mijn job, maakt me net onhandig in mijn persoonlijk leven. Dankzij mijn fascinatie voor de ellende en verwarring van anderen kan ik een band opbouwen met wie ik portretteer. Tegelijk loop ik zo weg van mijn eigen gevoelens. De grote emoties – daar worstel ik nogal mee. Soms blijf ik ervan afgesneden, of mijn natuurlijke neiging tot bezorgdheid overstemt andere gevoelens, zoals liefde. Mijn dieren betaalden daar weleens de prijs voor.

Flitsen van genade, die zoek ik graag. Ik ben er intussen achter dat je niet verrast moet zijn als mensen zich door omstandigheden oneerlijk of dubieus gedragen. Toch ontdek je in verschrikkelijk gedrag soms ook iets van verzet of moed. Omgekeerd kunnen voorbeeldige mensen erg dominant of saai zijn. Geef mij dus maar moeilijk terrein, zoals de grote San Quentin-gevangenis, waar ik kan speuren naar licht in het donker.

Het interessantst vind ik verhalen vol kreukels en knopen, die niet meteen te bevatten zijn of dilemma's oproepen. De moeders met postnatale mentale problemen die ik onlangs volgde, hadden zulke verschrikkelijke gedachten – sommigen wilden hun baby iets aandoen – dat je eerste reflex is hen te veroordelen. Maar door die vrouwen in drie dimensies te tonen, inclusief hun oprechte liefde, hoop ik dat kijkers hun stigmatisering in twijfel trekken.

Ik voel me eindelijk robuust genoeg om mijn vaders advies te vragen. Hij (*Paul Theroux, red.*) is een zeer succesvol schrijver, iets wat ik zelf ook ooit ambieerde. Maar na 25 jaar is het duidelijk: ik ben een tv-journalist.

Met intussen enig professioneel zelfvertrouwen, waardoor ik voor het eerst mijn schrijfsels durfde voor te leggen aan mijn vader. Negentig procent van zijn opmerkingen waren overigens nuttiger dan die van anderen. Toen ik hem dat zei, was hij geroerd.

Zonder liefde krijg je niets overgebracht: geen wijsheid, geen discipline. Klink ik nu als een gelukskoekje? Het is alleszins het belangrijkste wat ik van mijn ouders leerde en wat ik nu zonder al te veel woorden meegeef aan mijn drie zonen. Jaag na wat je graag doet, zie anderen graag en verwacht zelf ook liefde. Wordt er van je geprofiteerd? *Move on.*

De dynamiek bij ons thuis doet denken aan *The Simpsons*. Mijn vrouw is zoals Marge: de organisator en het scharnier. Ik lijk meer op Homer: dromerig en lichtjes onnozel. Als de boel aan mij werd overgelaten, zouden de wielen er snel af draaien. Tegelijk ben ik erg betrokken. Ik doe niets liever dan voetballen, tv-kijken of eten met mijn zonen. Ik zou zelfs een vierde kind willen omdat ik het vaderschap prettig overweldigend vind. Het is constant crisismanagement, waardoor de focus erg simpel is.

Ik heb de ambitie ooit meer te zijn dan de man voor de camera. Die rol geeft mijn programma's allemaal eenzelfde soort spanningsboog: ik kom ergens aan, probeer een connectie met mensen te krijgen, volg hen door een crisis of daag hen uit om samen iets diepers te bereiken. Het zou nog meer voldoening geven mocht ik meer creatieve zeggenschap hebben. Ik richt nu mijn eigen productiehuis op en droom er soms van fictie te maken. Want zelfs de uitzonderlijkste documentaire kan zich niet meten met *Citizen Kane* of *Honderd jaar eenzaamheid*. In fictie kun je je nóg beter inleven, en als maker loop je minder het risico getuigen te beschadigen door ze bloot te stellen. Maar ik gooi mijn documentaire werk zeker niet overboord. Ik blijf te nieuwsgierig naar nieuwe werelden.

Op 15 november stelt Theroux in Leuven zijn boek voor. 30 cc.be, amboanthos.nl



“Jaag na wat je
graag doet, zie
anderen graag en
verwacht zelf ook
liefde. Wordt er van
je geprofiteerd?
Move on”